

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] megbízók csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőjeként az Abtv. 26 § (2) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

I.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy Pestszentlőrinc-Pestszentimre Önkormányzat Képviselő-testülete (helyi önkormányzat) 25/2021. (X.18.) számú önkormányzati rendeletét (továbbiakban: rendelet) az Abtv. 41. § (1) bekezdése megsemmisíteni szíveskedjék, a rendelet kihirdetésére visszaható hatállyal.

Amennyiben a T. Alkotmánybíróság a rendelet egésze megsemmisítésére nem lát lehetőséget, kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy Pestszentlőrinc-Pestszentimre Önkormányzat Képviselő-testülete (helyi önkormányzat) 25/2021. (X.18.) számú önkormányzati rendeletének 3. §-a és 8. §-a rendelkezéseit megsemmisíteni szíveskedjék, a rendelet kihirdetésére visszaható hatállyal.

A visszaható hatályú megsemmisítés mellőzése esetén kérem megsemmisített rendelet, illetve annak megsemmisített szakaszai alkalmazásának tilalma elrendelését.

Jelen alkotmánybírósági panasz elbírálásáig kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy rendelje el Pestszentlőrinc-Pestszentimre Önkormányzat Képviselő-testülete (helyi önkormányzat) 25/2021. (X.18.) számú önkormányzati rendelete alkalmazásának felfüggesztését.

Indítványom alapja, így a megsemmisítést azon okból kérem, hogy kérelmezők álláspontja szerint Pestszentlőrinc-Pestszentimre Önkormányzat Képviselő-testülete (helyi önkormányzat) 25/2021. (X.18.) számú önkormányzati rendeletének egésze - figyelemmel a jogalkotásról rendelkező törvény 2 § (3) bekezdésébe, 15/A §, 17. § és 18.§ rendelkezéseibe való ütközésre is - az Alaptörvény XIII. cikk (1) és (2) bekezdése rendelkezéseibe, míg annak 8 §-a – fenti alaptörvényi hivatkozásokon túl - az Alaptörvény 32. cikk (3) bekezdése rendelkezésébe is ütközik.

Kérelmezők közvetlen és személyes érintettségét az alapozza meg, hogy a Budapest [REDACTED] helyrajzi számú, a helyi önkormányzat illetőségi területére eső ingatlanok tulajdonosai, akiknek adófizetési kötelezettsége további hatósági (bírói) jogalkalmazás nélkül beáli, így anyagi jogi helyzetüket a szabályozás közvetlenül érinti, továbbá jogorvoslati lehetőség őket az ügyben nem illeti meg.

Kérelmezők az alkotmánybírósági panaszt a rendelet kihirdetésétől, azaz 2021. október 18. napjától számított 180 napos határidőn belül terjesztik be.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/5068-2(2021)	
Érkezett: 2022 MÁRC 23.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	

II.

Indoklás:

Budapest Főváros XVIII. kerület Pestszentlőrinc-Pestszentimre Önkormányzat Képviselő-testülete (helyi önkormányzat) 25/2021. (X.18.) számú, 2021. október 18. napján kihirdetett önkormányzati rendeletével (röviden: rendelet) a kerületi önkormányzat külterületén és belterületén fekvő mezőgazdasági ingatlanokra, melyeket törvénnyel szabályozott közteher nem terhel, települési adót vetett ki.

Az adó alanyai a földtulajdonosok, mentességet csupán azon mezőgazdasági ingatlanok élveznek, melyek területe a 3.000 négyzetméter térmértéket nem haladja meg. Az adóalapja az ingatlan területe, a települési adó évi mértéke a rendelet 8. § szerint 300,- Ft/négyzetméter.

A rendelethez fűzött részletes indoklás szerint.

„ A földadó mértékének meghatározásakor figyelembevételre került az érintett adóalanyok teherviselési képessége, ennek megfelelően került sor a mentesség megállapítására is azon adóalanyok tekintetében, akiket hátrányosan érintene a települési adó bevezetése.”

„Az elmúlt években tapasztalható ingatlanárak növekedéséből adódóan a 3 000 m²-nél nagyobb alapterületű földterületek nagy értéket képviselnek, jellemzően befektetési célt szolgálnak, így azok megadóztatása az érintett tulajdonosokra elviselhető terhet ró.

A rendelkezésre álló forgalmi adatok szerint a 2020. évben a termőföld átlagára Budapesten 2.854.000,-Ft/hektár volt, míg ugyanitt a gyep hektáronkénti ára (Közép-Magyarországi régió adataival számolva) 2.175.000,- Ft/hektár volt. Ezen adatokból kiindulva, hogy az érintett ingatlanok hektáronkénti átlagos forgalmi értéke jellemzően a 2.100.000 – 2.800.000,- Ft körüli sávban mozog. Ehhez képest a rendelet 8. § szerinti 300 Ft/nm adómértékkel számítva a hektáronkénti és adóévenkénti adóterhelés az egységnyi forgalmi értéket meghaladó mértéket, 3 millió forintot tesz ki. Az érintett ingatlanok jövedelemtermelő képessége viszonylag alacsony, a KSH 2020. évi adatai szerint országos átlagban 21.000,- Ft/hektár.

A kérelmezők tulajdonában állnak a Budapest XVIII. kerület külterület [REDACTED] helyrajzi számú, legelő művelési ágban nyilvántartott ingatlanok.

A tulajdonosok az ingatlant [REDACTED] ben szerezték, adásvétel útján, A tulajdonosok 80%-a nyugdíjas, éves nyugdíjellátásuk mértékét többszörösen meghaladja a kivetett adó. A tulajdonosok az elkövetkezendő 10 évben sem eladni, sem más célra használni nem kívánják, a tulajdoni lappal is igazoltan eddigi jogügyleteik egymás között birtokrendezési céllal zajlottak.

Az Önkormányzatnak elvitathatatlan joga, hogy településpolitikája részeként ingatlangazdálkodási politikát folytasson és ahhoz – a jogszerűség keretei között – helyiadó-rendszeri eszközöket, is igénybe vegyen, továbbá települési adót vessen ki.

Kérelmezők álláspontja szerint a települési adóval szembeni, a jogszerűség kereteit adó alkotmányos követelmény, hogy a szabályozás megfelelően differenciált, túlzásoktól mentes, az adófizetők teherbíró képességeire is tekintettel lévő, továbbá diszkriminációtól mentes legyen.

A kérelmezők álláspontja szerint a kifogásolt önkormányzati rendelet fenti alkotmányos követelményeknek nem felel meg, a rendelet, továbbá annak 8. §-ának rendelkezése az alábbi indokok miatt ütközik az Alaptörvénybe:

1. **A rendelet szerinti adó tárgyai álláspontunk szerint a tárgybani mezőgazdasági ingatlanok érvényesen nem lehetnek.** A rendelet szerinti adótárgy a közigazgatási területen álló ingatlan, melyet más törvényen alapuló közteher nem terhel. A jelen panasszal kifogásolt rendeletet alkotó helyi önkormányzat a helyi önkormányzatokról szóló törvény alapján, a fegyveres biztonsági őrsegről, a természetvédelmi és mezei őrszolgálatról rendelkező törvény figyelembevételével, 11/2011 (V.03.) számú rendeletével (4.§) mezőéri járulékot vezetett be.

A Kúria Önkormányzati Tanácsának Köf.5.035/2015/4. számú határozatának okfejtése szerint a mezőéri járulék megfeleltethető a 2011. évi CXCV. törvény (ún. stabilitási törvény) 28. § szerinti közteher fogalmának. Ebből következően, fenti érvelés mentén következtetés vonható le arra, hogy az adó kivetése törvénysértő, mivel **az adóztatott ingatlanok közteherrel (mezőéri járadék) terheltek. Mivel a rendelet a stabilitási törvény szerinti közteherrel terheltség ellenére sújtja adóval (közteherrel) az ingatlant, az a Htv. (helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény) 1/A § rendelkezésébe, ennél fogva a rendelet az Alaptörvény 32. cikk (3) bekezdésének rendelkezésébe ütközik. Ütközik továbbá a rendelet emiatt az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe, az Alaptörvény XXX. cikkébe ütköző közterheviselés elvének sérelmére is figyelemmel.**

Az 1. pont szerinti alapjogi sérelemhez kapcsolódó, részletes alapjogi szempontú indoklás az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmének mibenlétére:

Azzal, hogy már közteherrel terhelt adótárgyat rendel a rendelet települési adóval sújtani, sérült az indítványozók tulajdonhoz fűződő joga. Indítványozók alkotmányos tulajdonjogvédelme körében értékelendő jogvédelmi helyzet, hogy a tulajdonuk után fizetendő közteher tulajdonjoguk alaptalan sérelme nélkül kerüljön megállapításra. Indítványozók tulajdona az adóztatott ingatlanon túl is minden pénzeszközük, mely pénzeszközöket a közteher megfizetése folytán, a közteher jellegéből eredően konkrét ellenszolgáltatásra való váromány szerzése nélkül felhasználnak. E pénzeszközök védelme, mint a tulajdonba tartozó eszközök védelme megköveteli, hogy azokat jogszabály közteherre csupán törvényesen vonja el. Jelen esetben indítványozók pénzeszközeit a rendelet törvényellenes módon vonja el, hiszen törvény tiltó rendelkezése ellenére keletkezik mégis – éppen a támadott rendelet rendelkezése folytán – közterheviselési kötelezettségük, ami alapjogi védelemben részesített tulajdonjoguk ésszerű indok nélküli, sőt, kifejezetten jogellenes korlátozásával jár. A közterheviselés elve magában foglalja az is, hogy a közterhet törvényesen vessék ki, ez sérül indítványozók kárára, mivel a rendelet a települési adót törvény tiltó ellenére állapítja meg, ami végső soron pedig az Alaptörvény tulajdont védő rendelkezése sérelméhez vezetett.

2. **A jogalkotási törvény 15/A, 17 és 18 §-ai szerinti hatásvizsgálatot a helyi önkormányzat nem végzett, ezen mulasztása a Jat. 15/A, 17 és 18 § rendelkezését sérti, így a rendelet az Alaptörvény 32. cikkének (3) bekezdése rendelkezéseibe ütközik.** A rendelet általános indoklása hatásvizsgálat hiányában tett, javarészt spekulatív jellegű megállapításokon alapul. Ilyen, kiemelhetően spekulatív megállapítása az indoklásnak, hogy a 3.000 négyzetméternél

nagyobb térmértékű telektulajdonnal rendelkező tulajdonosok jellemzően befektetési céllal szereztek ingatlanjukat, így a bevezetendő adó (földaadó) számukra elviselhető mértékű közteherként jelentkezik.

Ütközik továbbá a rendelet emiatt az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe, az Alaptörvény XXX. cikkébe ütköző közterheviselés elvének sérelmére is figyelemmel.

A 2. pont szerinti alapjogi sérelemhez kapcsolódó, részletes alapjogi szempontú indoklás az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmének mibenlétére:

Azzal, hogy a törvény által előírt hatásvizsgálat elmaradt, sérült az indítványozók tulajdonhoz fűződő joga. Indítványozók alkotmányos tulajdonjogvédelme megköveteli, hogy a jogszabályok rendelkezései szerint elkészített hatásvizsgálat megléte megelőzze a rendeletalkotást, így a rendelet alkotására az indítványozókra is ható hatások felkutatását, vizsgálatát és értékelését követően kerüljék sor. Jelen esetben a jogalkotási törvény szerinti hatásvizsgálatok elmaradása indítványozók pénzeszközeit a rendelet törvényellenes módon vonja el, hiszen törvény tiltó rendelkezése ellenére keletkezik mégis – éppen a támadott rendelet rendelkezése folytán – közteherviselési kötelezettségük, ami alapjogi védelemben részesített tulajdonjoguk ésszerű indok nélküli, sőt, kifejezetten jogellenes korlátozásával jár. A közteherviselés elve magában foglalja az is, hogy a közterhet törvényesen vessék ki, ez sérül indítványozók kárára.

3. **Az adómérték nem kellően differenciált, nincs tekintettel sem a helyi sajátosságokra, az egyes mezőgazdasági ingatlanok jelentős eltérést mutató forgalmi értékére, jövedelemtermelő képességére, sem az adóalanyok teherbíró képességére.**

A települési adó mértéke semmilyen mértékben nincs figyelemmel az adóztatott vagyontárgyak széles szórását mutató értékére, jövedelemtermelő képességére.

Kirívó példája ennek, hogy gyümölcsös művelési ágban nyilvántartott ingatlan azonos adómértékkel adóztatott, mint azonos mértékű területen töredéknyi jövedelmet biztosító, egyúttal jóval alacsonyabb egységnyi forgalmi értékű legelő, nádas, rét, szántó stb. terület.

A KSH csatolt dokumentumai szerint a mezőgazdasági területek forgalmi értéke és jövedelemtermelő képessége igen széles sávban szóródik. A különbözőségek adódnak a területi megoszlásból, a művelt terület minőségéből, termőképességéből, a művelt növényi kultúrák ráfordítás-igényéből, és még számtalan más tényezőből. Magyarországon a 2019. évben a mezőgazdasági ingatlanok hektárankénti ára a mezőgazdasági ingatlanok értékbecslésével üzletszerűen foglalkozó kft adatbázisa szerint 60.000 - 2.900.000 Ft/hektár.

Mindez sérti a Hatv. 6. § (g) pontját, mely szerint az adóalap fajtáját, az adó mértékét, a rendeleti adómentességet és adókedvezményt úgy állapíthatja meg, hogy azok összességükben egyaránt megfeleljenek a helyi sajátosságoknak, az önkormányzat gazdálkodási követelményeinek és az adóalanyok széles körét érintően az adóalanyok teherviselő képességének, ebből eredően a rendelet az Alaptörvény 32. cikk (3) bekezdésébe ütközik.

Ütközik továbbá a rendelet emiatt az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe, az Alaptörvény XXX. cikkébe ütköző közterheviselés elvének sérelmére is figyelemmel.

A 3. pont szerinti alapjogi sérelemhez kapcsolódó, részletes alapjogi szempontú indoklás az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmének mibenlétére:

Az arányosság Alaptörvényből fakadó követelményének értelmezésekor végső fokon nem lehet eltekinteni attól, hogy az ingatlanok – különösen a külterületi telkek – mint a vagyonadó tárgyai milyen értéket képviselnek. Ezt támasztja alá a szakirodalmi megközelítések mellett a bírói gyakorlat is (Önkormányzati Tanács, Alkotmánybíróság). Tehát a vagyonnal arányos közterheviselés értelmezése szempontjából a telekadó éves összege a telek értékéhez viszonyítandó a területalapú adóztatás esetében is a szélsőséges esetekben. Az adó tárgya jelen esetben a teleknek minősülő földterület. A telekadó vagyonadó, ami a vagyoni viszonyokkal arányban álló közterheviselés megvalósítására hivatott. Az adóztatott vagyon értékével, azaz az adóalany teherbíró képességével arányban álló közterheviselés az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdése részét képezi a jövedelmi helyzet és a gazdaságban való részvétel mellett. Ezzel önmagában nem ellentétes a területalapú adóztatás, ami praktikusán azt jelenti, hogy minél nagyobb a telek, annál több adót kell fizetni, függetlenül a telek értékétől. Az Alaptörvény sérelmére akkor vezet ez a pragmatikus megoldás, amikor az adó funkcióján túlmutatva belátható időn belül a tulajdon elvonásával egyenértékű fizetési kötelezettséghez vezet a telek értékétől elrugaszkodva. Az önkormányzat számára széles mozgástér áll rendelkezésre az adóterhelés rendeleti szintjének törvényi keretek közt való kijelölésére, de ez sem jelent korlátlan felhatalmazást. A súlyosan aránytalan adó elveszíti a közterheviselési kötelezettségen nyugvó legitimitását. Egyszerre valósította meg jelen esetben indítványozók terhére meg az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésének és XIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét. A területalapú telekadó arányosságának a megítélése a széles körben elfogadott módszer szerint pedig nem történhet másként, mint hogy az adó összegét viszonyítjuk a telek értékéhez, figyelembe véve az adóztatás tágabb jogi környezetét, amibe az is beletartozik, hogy ingatlan tulajdonjogával felhagyni nem lehet [a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 5:30. § (2) bekezdés], az adójogi jogviszony jellemzőit és az egyéb releváns szempontokat, mint amilyen többek között az adótárgy társadalmi rendeltetése, ami kiemelkedő jelentőségű lehet például az otthon esetében.

Annak ellenére, hogy eltérő adótípusok különböztethetők meg, jellemzően mindegyik adónak ugyanaz a forrása. Az adót az adóalany a jövedelméből teljesíti, amennyiben az adófizetési kötelezettség funkciója szerint érvényesül. Ez egyszerűbben megfogalmazva azt jelenti, hogy általában a vagyonadót is a jövedelmükből fizetik az adóalanyok, így indítványozó ügyfeleim. Az adó rendeltetésével ellentétes az a helyzet az indítványozókkal kapcsolatban, amelyben az indítványozóknak a települési adó teljesítése érdekében értékesíteni kellene a vagyonadó tárgyát vagy a hatálya alól való kikerülés érdekében más módon kellene megválni annak tulajdonjától. A vagyonadók körében az adóforrás azért vet fel érzékeny kérdéseket, mert a vagyonadó az előbbieket szerint statikus; nem kapcsolódik hozzá pénz- vagy értékmozgás az adóalany indítványozók javára. Nincs keletkező jövedelmük indítványozóknak, amelyből a kifizető levonhatná vagy maga az adóalany megfizethetné az adó összegét. Nem áll rendelkezésre nekik az értékesítésért kapott vagy fizetendő ellenérték sem, amelyből vagy amellyel együtt az adó összege teljesíthető lenne.

4. **Az adómérték eltúlzott, konfiskáló jellegű.** Az érintett, legelő művelési ágban nyilvántartott földek átlagos forgalmi értékre 1.500.000 – 2.175.000 Ft/hektár. az önkormányzat az adó mértékének a törvényi adómaximumban való megállapításával ugyan formálisan eleget tesz a Hatv. 22. § a) pontjában foglalt tételes előírásnak, amennyiben azonban mellőzi a Hatv. 6. § c) pontjának kötelező mérlegelési követelményeit, megsérti egyúttal arányos közteherviselés követelményét is”.

A kivetett adó egy hektárra vetítetten 3 millió Ft/év terhet eredményez, az adó mértéke így teljességgel eloldódott a forgalmi értéktől. Ilyen mértékű adóztatás a tulajdonos tulajdonának elvonásával fenyeget, a tulajdonost rövid úton tulajdonjogának elidegenítésére kényszeríti, ami ellentétes a tulajdon alkotmányos védelmének követelményével, végső soron a tulajdonjog elvonásával fenyeget. Az Alkotmánybíróság korai működési korszakában már behatóan foglalkozott az eltúlzott mértékű adóval, végső soron a tulajdonjog elvonásához vezető, az alapjogi tulajdonvédelem követelményeivel ellentétes hatást eredményező helyi önkormányzati rendeleti jogalkotással. **E korai korszakban hozott, 1531/B/1991 számú AB határozat adószakértői álláspontra visszavezetve, az általános 5 éves adójogi határidőt is szem előtt tartva arra az álláspontra helyezkedett, hogy az adóztatott ingatlan forgalmi értékének 20%-t kitevő adóteher alkotmányellenességet eredményez.** Az Alkotmánybíróság erre az álláspontra tényellenőrzéssel, adatok összehasonlításával jutott. Leszögezte, hogy az alkotmányos közteherviselési kötelezettséggel nem egyeztethető össze, ha az adó kivetése tulajdon elvonásához vezet.

Ütközik a rendelet emiatt az Alaptörvény XIII. cikkének (1) bekezdésébe, az Alaptörvény XXX. cikkébe ütköző közterheviselés elvének sérelmére is figyelemmel.

A 4. pont szerinti alapjogi sérelemhez kapcsolódó, részletes alapjogi szempontú indoklás az indítványozók Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmének mibenlétére:

Az arányosság Alaptörvényből fakadó követelményének értelmezésekor végső fokon nem lehet eltekinteni attól, hogy az ingatlanok – különösen a külterületi telkek – mint a vagyonadó tárgyai milyen értéket képviselnek. Ezt támasztja alá a szakirodalmi megközelítések mellett a bírói gyakorlat is (Önkormányzati Tanács, Alkotmánybíróság). Tehát a vagyonnal arányos közteherviselés értelmezése szempontjából a telekadó éves összege a telek értékéhez viszonyítandó a területalapú adóztatás esetében is a szélsőséges esetekben. Az adó tárgya jelen esetben a teleknek minősülő földterület. A telekadó vagyonadó, ami a vagyoni viszonyokkal arányban álló közteherviselés megvalósítására hivatott. Az adóztatott vagyon értékével, azaz az adóalany teherbíró képességével arányban álló közteherviselés az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdése részét képezi a jövedelmi helyzet és a gazdaságban való részvétel mellett. Ezzel önmagában nem ellentétes a területalapú adóztatás, ami praktikusán azt jelenti, hogy minél nagyobb a telek, annál több adót kell fizetni, függetlenül a telek értékétől. Az Alaptörvény sérelmére akkor vezet ez a pragmatikus megoldás, amikor az adó funkcióján túlmutatva belátható időn belül a tulajdon elvonásával egyenértékű fizetési kötelezettséghez vezet a telek értékétől elrugaszkodva. Az önkormányzat számára széles mozgástér áll rendelkezésre az adóterhelés rendeleti szintjének törvényi keretek közt való kijelölésére, de ez sem jelent korlátlan felhatalmazást. A súlyosan aránytalan adó elveszíti a közteherviselési kötelezettségen nyugvó legitimitását. Egyszerre valósította meg jelen esetben indítványozók terhére meg az Alaptörvény XXX. cikk (1) bekezdésének és XIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét. A területalapú telekadó

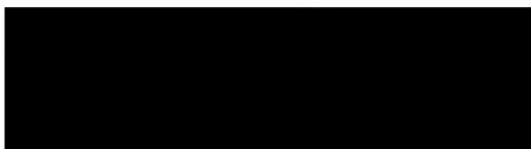
arányosságának a megítélése a széles körben elfogadott módszer szerint pedig nem történhet másként, mint hogy az adó összegét viszonyítjuk a telkek értékéhez, figyelembe véve az adóztatás tágabb jogi környezetét, amibe az is beletartozik, hogy ingatlan tulajdonjogával felhagyni nem lehet.

Annak ellenére, hogy eltérő adótípusok különböztethetők meg, jellemzően mindegyik adónak ugyanaz a forrása. Az adót az adóalany a jövedelméből teljesíti, amennyiben az adófizetési kötelezettség funkciója szerint érvényesül. Ez egyszerűbben megfogalmazva azt jelenti, hogy általában a vagyoadót is a jövedelmükből fizetik az adóalanyok, így indítványozó ügyfeleim. Az adó rendeltetésével ellentétes az a helyzet az indítványozókkal kapcsolatban, amelyben az indítványozóknak a települési adó teljesítése érdekében értékesíteni kellene a vagyoadó tárgyát vagy a hatálya alól való kikerülés érdekében más módon kellene megválni annak tulajdonjától. A vagyoadók körében az adóforrás azért vet fel érzékeny kérdéseket, mert a vagyoadó az előbbieket szerint statikus; nem kapcsolódik hozzá pénz- vagy értékmozgás az adóalany indítványozók javára. Nincs keletkező jövedelmük indítványozóknak, amelyből a kifizető levonhatná vagy maga az adóalany megfizethetné az adó összegét. Nem áll rendelkezésre nekik az értékesítésért kapott vagy fizetendő ellenérték sem, amelyből vagy amellyel együtt az adó összege teljesíthető lenne.

A magyar alkotmánybírói gyakorlat kezdeti időszakában az volt az alkalmazott zsinórmérték a helyi vagyoadók konfiskáló jellegét illetően, hogy általános adóügyi elévülési ciklusban (5 év) gondolkodva súlyosan aránytalan, ha az adott vagyontárgy értékének 20%-át meghaladja az évi vagyoadó mértéke [vesd össze: 1558/B/1991. AB határozat, ABH 1992, 506, 507; 1531/B/1991. AB határozat, ABH 1993, 707, 711; 263/H/1994. AB határozat, ABH 1994, 817, 821–822; 360/B/1996. AB határozat, ABH 1998, 629, 638–639; 544/B/1998. AB határozat, ABH 2000, 893, 899–901; 184/2010. (X. 28.) AB határozat, ABH 2010, 900, 909]. Kétségtelen, hogy a 20%-os értéktől való eltávolodás nem feltétlenül jár együtt az alaptörvény-ellenességgel, hiszen az Alaptörvény az Alkotmányhoz képest rugalmasabb szabályt rögzít a XXX. cikk (1) bekezdésében, azonban a 20%-os küszöb az alkotmányossági vizsgálatnak továbbra is fontos szempontja maradt. A rendelet szerinti adóterhelési szint az Alaptörvény rendelkezéseivel azonban már összeegyeztethetetlen mértéket öltött. Olyan mértékben csökkenti az indítványozók adó tárgyaként szolgáló vagyontá, hogy az már nem tud megfelelni eredeti rendeltetésének, ami az Alkotmánybírói felfogásában a cselekvési autonómia hagyományosan anyagi alapjának a megteremtése [lásd például: 20/2014. (VII. 3.) AB határozat, Indokolás [189]; 4/2016. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [25]]. Az ilyen mértékű adóval sújtott ilyen külterületi telkek a cselekvési autonómiát sokkal inkább korlátozzák, mint kiteljesedését szolgálják, ami a rendelet adómértékről szóló rendelkezései alaptörvényellenességét eredményezték.

Budapest, 2022. március 18.

Tisztelettel

Kérelmezők jogi képviselőjében dr. Gerendási Eszter ügyvéd

